

Arrest

nr. 334 735 van 21 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Korte Van Ruusbroecstraat 48
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van 28 oktober 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2025. En gelet op de beschikking van 31 maart 2025 waarbij de zitting werd verdaagd naar 8 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2023 werd de referentiepersoon, K.A., van Afghaanse nationaliteit, bij arrest nr. 287 852 erkend als vluchteling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 1 maart 2024 diende verzoekster voor zichzelf en de twee minderjarige kinderen, ook van Afghaanse nationaliteit, een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met verzoeker, respectievelijk als echtgenote en als kinderen van de heer K.A.

Op 28 oktober 2024 weigerde de bevoegde gemachtigde het visum gezinshereniging te verstrekken aan verzoekster en het kind K.B. Op 7 november 2024 weigerde de gemachtigde ook het visum aan het kind K.A. Tegen de visumweigeringen van de kinderen diende verzoekster beroepen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 334 631 van 20 oktober 2025 vernietigde de Raad de visumweigering voor het kind K.A. en bij arrest nr. 334 675 van dezelfde datum vernietigde de Raad eveneens de visumweigering voor het kind K.B.

Dit beroep betreft de visumweigering voor verzoekster zelf.

Deze beslissing luidt als volgt:

“Resultaat: Casa: Weigering onder voorbehoud van DNA-test

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: In dit geval moet het volgende document worden voorgelegd binnen de 6 maanden: uittreksel strafregister. Het onderzoek van dit document zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° - van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor K. B. geboren op (...)1996 van Afghaanse nationaliteit, samen met haar vermoedelijke kinderen, ten einde de vermoedelijke echtgenoot K. A. (...)1996 van Afghaanse herkomst te vervoegen in België.

Ter staving van de visum aanvraag wordt een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld op 21.04.2015 voor een huwelijk afgesloten op 18.02.2014. Overwegende dat het document niet gelegaliseerd is. Bijgevolg kan de authenticiteit van het document niet gegarandeerd worden.

Overwegende dat in de asielaanvraag van 2019 de heer K. naar eer en geweten verklaarde een religieus huwelijk te hebben aangegaan. Dat betrokkenen echter een Afghaans huwelijksboekje voorleggen dat werd opgesteld in 2015, hetzij voordat de man naar België kwam dit terwijl de man duidelijk verklaarde dat er enkel een religieus huwelijk werd afgesloten. Bijgevolg heersen er tegenstrijdigheden tussen de verklaringen in de asielaanvraag en de huidige voorgelegde documenten. De documenten kunnen dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

Voor mevrouw K. B. geldt dat de huwelijksband kan worden aangetoond via een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure, tussen de beide echtgenoten en de gemeenschappelijke kinderen. Indien de resultaten van deze trio-analyse positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van de huwelijksband in het kader van een nieuwe beslissing die door de Dienst Vreemdelingenzaken zal worden genomen.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis stelt van het feit dat ze deze nota zal meedelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep. De mogelijkheid voor de verwerende partij om de nota met opmerkingen binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep in te dienen, is niet van toepassing op de beroepen die worden behandeld binnen de termijnen bedoeld in artikel 39/76, §3, derde lid.”

Verweerder heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd aan de Raad.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 11, § 1 en 12bis van de

Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel.

Ze licht het middel toe als volgt:

"Tijdens de visumaanvraag werd een Afghaanse huwelijksakte voorgelegd. De akte verklaart dat het huwelijk werd afgesloten in Afghanistan. Zowel verzoekster als de referentiepersoon verklaarden dat het huwelijk werd afgesloten in Afghanistan.

Verwerende partij beroept zich op het feit dat de akte niet werd gelegaliseerd om de huwelijksakte niet te erkennen in België. De visumaanvraag werd geweigerd omdat het voorgelegde document niet weerhouden kan worden in België als bewijs van de huwelijksband.

Verwerende partij stelt wel dat het bewijs van afstamming kan worden geleverd via een DNA-test (trio-analyse). Verwerende partij stelt verder dat indien de resultaten positief zijn deze kunnen worden ingeroepen als bewijs van de huwelijksband ter staving van een nieuwe beslissing.

Art. 11 § 1 tweede lid Vw.:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast. "

Art. 12bis vw. :

"§1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- en aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd, Bij gebrek hieraan, kunnen de in §6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind. "

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt;

"§1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- en aanverwantschap of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europees burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd,

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. Officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband "

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "(d)e situatie van vluchtelingen bijzondere aandacht (vraagt) vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden, Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging".

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen.

Art. 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. "

In het kader van die verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p. 23, geciteerd in UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigden van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg. 18.)

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG Inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Fina', 3 april 2014, p. 22, beschikbaar op <http://ec.europa.eu.transparency/readoc/rep/1/2014/NL1/1-2014-210NL+1-1.Pdf>.

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55e1cf2.html>)

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zij bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnert dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van < < documenten waaruit de gezinsband blijkt > Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om << officiële bewijsstukken>> moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat <<teneinde bewijs voor het bestaan van

een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken (kunnen) houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". (...) Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2. van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen!

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM:

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet worden gehouden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays (origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents". (EHRM, *Sen t. Nederland*, 2001, §37).

In het arrest *Tuquabo-tekle t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigten van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... à ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'Etat défendeur l'obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" () "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle

également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie (GC), no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphe 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, §73-75: EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.)

Het hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zich opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Vluchtelingenconventie:

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt:

"1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.

2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden erkend zijn indien de betrokkene geen vluchteling was geworden, "

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (zie Familierechtbank Luik, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

Verwerende partij beroept zich op het feit dat de huwelijksakte van verzoekster en de referentiepersoon niet kon worden gelegaliseerd waardoor de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd.

Er wordt tevens verwezen naar de asielaanvraag van de echtgenoot in 2019 waarbij deze verklaarde een religieus huwelijk te hebben aangegaan. Er wordt verwezen naar het Afghaans huwelijksboekje dat werd opgesteld in 2015 en dus voor dat de man naar België is gekomen en dit tegenstrijdig is met de verklaring dat enkele een religieus huwelijks huwelijk werd afgesloten. Er zouden volgens verwerende partij aldus tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen in de asielaanvraag en de voorgelegde documenten.

Verwerende partij meent dat de documenten niet kunnen worden weerhouden als bewijs van de huwelijksband.

Zelfs al zou Uw Raad de huwelijksakte niet aanvaarden, dan bevinden verzoekster en haar man zich in de situatie dat hun huwelijksband niet met documenten werd aangetoond.

Er kan verwezen worden naar het arrest van 22 juni 2017, nr. 188.795 waarin Uw Raad een weigering gezinshereniging met een Somalische echtgenote, erkend als vluchteling in België, vernietigd heeft. De DVZ achtte de huwelijksbanden niet bewezen vanwege de afwezigheid van legalisatie en de authenticiteit van het huwelijkscertificaat kon niet worden geverifieerd. Daarnaast vermeende de DVZ fraude door de verschillende schrijffouten op de officiële stempel in het huwelijkscertificaat. Uw Raad oordeelde dat het vermoeden dat een buitenlands document frauduleus is, enkel het voorgelegde stuk aantast, maar niet de ingeroepen verwantschapsband. Aldus blijft de cascade-regeling volgens Uw Raad van toepassing, ook bij vermeende fraude. Hoewel de DVZ een discretionaire bevoegdheid heeft om te beslissen om al dan niet over te gaan tot een onderhoud, had de DVZ volgens Uw Raad onredelijk en onzorgvuldig gehandeld. Uw Raad verwees daarbij naar de algemene situatie van chaos in Somalië en onmogelijkheid om documenten te legaliseren, het feit dat beide partners bescherming zochten (echtgenote in België; echtgenoot in Oeganda) tegen Somalische overheden zich dus niet konden richten tot de Somalische overheid of terugkeren naar Somalië om andere geldige bewijzen te bekomen, en het feit dat de verklaringen in asielrelaas van echtgenote die reeds aangaf religieus gehuwd te zijn met verzoekster, overeenstemmen met de gegevens van de visumaanvraag.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen van het dossier wanneer deze oordeelt over de geldigheid van 'andere geldige bewijzen'. De omzendbrief van 17 juni 2009 vermeldt daartoe als voorbeelden: 'De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name:

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis; "

De Europese Commissie somt in zijn richtsnoeren nog een breder gamma aan voorbeelden op van 'andere bewijsmiddelen' zoals schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland: 'Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal zoals documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten'. (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014, COM (2014) 210 Final, p.23).

Myria wijst op de richtlijnen van UNHCR (UNHCR, *The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection in the Context of Family Reunification*, januari 2018, p. 73 en p. 76) en vermeldt dat men ook kan "denken aan getuigenissen van derden, het gehoorverslag van een asielzoeker bij het CGVS, rapporten van internationale organisaties, verklaringen op eer of een door een notaris gecertificeerde verklaring over alle gegevens van de familieleden. " (stuk 5, MYRIA, *Migratie in cijfers en in rechten 2018*, https://www.myria.be/files/MIGRA2018_NL_H5.pdf, pg. 94).

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met wat het EHRM omschrijft in *Tanda-Muzinga* als "les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié (...)" , wel integendeel.

Volgens het EHRM moet er bij een gezinshereniging met een vluchteling rekening gehouden worden met "andere bewijselementen" die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties (EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014, nr. 2260/10, 579; EHRM, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, 559). Het EHRM verwijst in deze arresten ook naar zijn rechtspraak inzake het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt (EHRM, *F.N. en anderen t. Zweden*, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, *Mo.P.t. Frankrijk*, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, *TandaMuzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014 nr. 2260/10, §69 en EHRM, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

In casu, werd wordt de authenticiteit van de huwelijksakte door verwerende partij betwist wegens een gebrek aan legalisatie. Het is echter algemene kennis dat in Afghanistan geen akten meer worden gelegaliseerd. Verzoekster is aldus in de onmogelijkheid om een gelegaliseerde akte bij te brengen.

Verder wordt door verwerende partij verwezen naar het beweerdelijk bestaan van een tegenstrijdigheid tussen de verklaring van de man van verzoekster tijdens zijn asielrelaas en de voorgelegde huwelijksakte, De man van verzoekster verklaarde dat hij enkel religieus gehuwd zou zijn hetgeen volgens verwerende partij tegenstrijdig is met de bijgebrachte huwelijksboekje opgesteld in 2015. Hieruit blijkt dat verwerende partij het bestaan van het huwelijk op zich niet betwist.

Hoe dan ook blijkt uit de verklaringen van de referentiepersoon dat verzoekster gehuwd is met de referentiepersoon. Verder is verwerende partij ook op de hoogte van de kinderen die uit dit huwelijk geboren zijn aangezien verwerende partij stelt dat via een DNA-test de huwelijksband kan worden vastgesteld. De verklaringen van de referentiepersoon omtrent zijn gezinsleven zijn geloofwaardig, hetgeen ook bevestigd wordt door zijn status als erkend vluchteling. De referentiepersoon heeft steeds verklaard dat verzoekster zijn echtgenote is. Men kan niet anders dan aannemen dat er sprake is van een huwelijksband en een beschermenswaardig gezinsleven.

Het is volstrekt onredelijk dat verwerende partij louter op grond van een gebrek aan legalisatie van de huwelijksakte en een beweerdelijke tegenstrijdigheid omtrent het al dan niet burgerlijk gehuwd zijn de aanvraag gezinshereniging weigert.

Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven van verzoekster zoals vervat in artikel 8 EVRM.

Voorts bestaat er geen wettelijke mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging te weigeren in afwachting van het uitvoeren van een DNA-test. Het is een oneigenlijke praktijk van de DVZ Indien de verwerende partij een DNA-test wil laten uitvoeren, dan dient dit te gebeuren binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging en niet na een weigeringsbeslissing.

Verzoekster verwijst naar een arrest van Uw Raad nr. 246.706 van 22.12.2020 in een gelijkaardige zaak waarbij de weigeringsbeslissing werd vernietigd:

"De aanzet om de aanvraag voor een visum gezinshereniging middels een DNA-test te laten voortzetten, staat haaks op het feit dat de weigeringsbeslissingen al zijn genomen, (...)

In een dergelijke situatie is het dan ook onzorgvuldig om, zonder eerst over te gaan tot het door de gemachtigde noodzakelijk geachte onderzoek, reeds weigeringsbeslissingen te nemen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen. "

Tot slot, heeft verwerende partij niet aangetoond rekening te houden met het hoger belang van de betrokken kinderen. Het gevolg van de beslissing is dat de kinderen nog langer in Afghanistan dienen te blijven, nog langer van hun vader gescheiden blijven, en dit in afwachting van een test die evengoed in België uitgevoerd kan worden.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de verklaringen van de referentiepersoon in zijn asielprocedure over verzoekster en hun kinderen hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuurde feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan tenaauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht De gegeven motieven zijn vaag en voor verzoekster onbegrijpelijk. Verwerende partij schendt ook het redelijkheidsbeginsel. Het is manifest onredelijk dat verwerende partij zich baseert op de verklaringen van in 2019 van dhr. K. A. tijdens de asielprocedure.

Verwerende partij slaagt er ook niet de zorgvuldigheidsplicht te respecteren en alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening te brengen bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Verzoekster wijst erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing aanstipt dat de voorgelegde huwelijksakte niet werd gelegaliseerd en dat de visumaanvraag werd geweigerd omdat het voorgelegde document niet kan weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband. De gemachtigde wijst er wel op dat het bewijs van huwelijksband kan worden geleverd via een DNA-test (trio-analyse). Indien de resultaten positief zijn, kunnen ze worden ingeroepen als bewijs van de huwelijksband in het kader van een nieuwe beslissing.

Verzoekster citeert het bepaalde in artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, artikel 12bis, §§ 1, 5, 6 en 7 van de Vreemdelingenwet en het bepaalde in de omzendbrief van 17 juni 2009 waarin het

cascadesysteem verder wordt toegelicht. Verder gaat verzoekster in op de relevante Europeesrechtelijke bepalingen, meer bepaald overweging 8 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en de artikelen 5.5 en 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Vervolgens verwijst verzoekster naar het bepaalde op p. 23 van de Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van de gezinsherenigingsrichtlijn (hierna: de richtsnoeren van de Europese Commissie) waarin staat dat de lidstaten worden aangespoord om zich bij het gebruik van de beoordelingsmarge zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten, en naar de “vaststellingen en aanbevelingen” van het UNHCR en Myria. Vervolgens wijst verzoekster op het antwoord van UNHCR op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging waarin het UNHCR in geval van mensen met internationale bescherming, die als gevolg van vervolging of oorlog van elkaar werden gescheiden, pleit voor een efficiënt en snel mechanisme om deze families terug te herenigen.

Verzoekster gaat verder met het citeren uit het arrest van het Hof van Justitie C-635/17 van 13 maart 2019. Het Hof stelt onder meer dat de nationale autoriteiten bij hun onderzoek naar de bewijskracht van de stukken rekening houden met onder meer de opleiding en sociale positie van de gezinshereniger. Verder stelt het Hof dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Indien echter geen sprake is van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2 van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting, om rekening te houden met andere bewijzen.

Verzoekster gaat verder in op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), meer bepaald de arresten Sen tegen Nederland van 2001 en het arrest Tuquabole – Tekle tegen Nederland. Vervolgens citeert verzoekster nog uitgebreid uit het arrest Tanda-Muzanga tegen Frankrijk van het EHRM van 10 juli 2014. Het EHRM stelt onder meer dat de eenheid van familie een essentieel recht is voor de vluchteling en de gezinshereniging een fundamenteel element om personen die vervolging zijn ontvlucht een normaal leven te hernemen. Het EHRM stelt eveneens dat de noodzaak van vluchtelingen voor een procedure van gezinshereniging om te genieten van een procedure gezinshereniging die gunstiger is dan voor andere vreemdelingen, het voorwerp uitmaakt van een internationale en Europese consensus.

Concreet stelt verzoekster dat zelfs indien de Raad de huwelijksakte niet zou aanvaarden, dan nog verzoekster en haar man zich bevinden in de situatie dat hun huwelijksband niet met documenten werd aangetoond. In dat geval dienen andere bewijsmiddelen in overweging te worden genomen. Ze wijst er tevens op dat het van algemene bekendheid is dat legalisatie van Afghaanse documenten niet mogelijk is en verzoekster dus in de onmogelijkheid is om een gelegaliseerde akte bij te brengen. Verzoekster acht het onredelijk dat op grond van een gebrek aan legalisatie van de huwelijksakte en een tegenstrijdigheid omtrent het al dan niet burgerlijk gehuwd zijn, de aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd.

Voorts bestaat er volgens verzoekster geen wettelijke mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging te weigeren in afwachting van het uitvoeren van een DNA-test. Volgens verzoekster is de gemachtigde, indien hij een DNA-test wil laten uitvoeren, ertoe gehouden dit binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging te doen en niet na een weigeringsbeslissing. Verzoekster stelt nog dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel niet heeft gerespecteerd.

Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoekster verzocht het bestuur in casu om de afgifte van een visum type D voor zichzelf en haar kinderen teneinde de heer K.A., van wie ze stelt dat hij haar echtgenoot is en het hun vader is, in België te vervoegen die alhier werd erkend als vluchteling. Zij beriep zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde weigert de visumaanvraag, en bijgevolg het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, in hoofdzaak omdat de ter staving van de huwelijksband voorgelegde huwelijksakte niet als bewijs van deze huwelijksband kan worden erkend. Hiertoe wordt overwogen dat de heer K. tijdens zijn procedure om internationale bescherming verklaarde religieus gehuwd te zijn, terwijl er een Afghaans huwelijksboekje werd

voorgelegd dat reeds werd opgesteld in 2015, voordat de heer K.A. naar België kwam. Omwille van die tegenstrijdigheid stelt de gemachtigde dat de huwelijksakte dan ook niet kan weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband en bijgevolg de visumaanvraag wordt geweigerd. Hij stelt tot slot dat de huwelijksband wel kan aangetoond worden via een DNA-test (trio-test), en mochten de testen positief zijn, dan kan dit als bewijs van de huwelijksband in het kader van een nieuwe beslissing worden ingeroepen

Inzake de gezinshereniging met erkende vluchtelingen in België, waarbij de bloed- of aanverwantschapsband al bestond voor de erkend vluchteling het Rijk binnenkwam, stelt artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Inzake het bewijs van de afstammingsband in het kader van de gezinshereniging met een in België erkende vluchteling voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet vervolgens:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Voormelde bepalingen vormen een omzetting van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 9, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt:

“De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.”

Artikel 11, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

Zoals verzoekster aanvoert, heeft het Hof van Justitie in zijn arrest E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17 uitlegging gegeven aan het voormelde artikel 11, lid 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

In het voormelde arrest van 13 maart 2019 stelt het Hof onder meer het volgende:

“60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

69 Zoals eveneens in herinnering gebracht in punt 6.1.2 van de richtsnoeren, bepaalt artikel 11, lid 2, van die richtlijn immers expliciet, zonder dat daarbij sprake is van een beoordelingsmarge, dat het ontbreken van bewijsstukken niet de enige reden mag zijn voor de afwijzing van een verzoek en dat de lidstaten in dergelijke gevallen verplicht zijn om rekening te houden met andere bewijzen van het bestaan van een gezinsband.”

Uit het voorgaande blijkt vooreerst dat het Hof van Justitie erop wijst dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Er blijkt ook dat de lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat zij ertoe zijn gehouden om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn en het nuttig effect ervan. Het Hof benadrukt dat teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht.

Er moet verder nagegaan worden of verzoekster heeft voldaan aan haar samenwerkingsplicht hetgeen inhoudt dat ze voor zover mogelijk de gevraagde bewijzen moet verstrekken en in voorkomend geval de gevraagde toelichtingen en inlichtingen moet verschaffen (punt 61 HvJ C-635/17). Er moet ook nagegaan worden of er sprake is van een manifest geval van fraude. Is dit niet zo, dan is de gemachtigde niet vrijgesteld van de verplichting om met andere bewijzen rekening te houden.

In casu kan niet blijken dat verzoekster niet heeft voldaan aan haar samenwerkingsplicht. Er blijkt evenmin een manifest geval van fraude aangezien de gemachtigde blijkens de beslissing zich niet uitdrukkelijk beroept op fraude. Uiteraard sluit het voldoen aan de samenwerkingsplicht niet uit dat de gemachtigde tot de conclusie kan komen dat twijfels blijven bestaan aangaande de voorgelegde huwelijksakte. De Raad heeft begrip voor de bedenking van de gemachtigde.

Echter, zelfs indien de gemachtigde de voorgelegde huwelijksakte niet aanvaardt, dan nog blijkt dat die voorliggende situatie wordt geregeld in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. Artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid over te gaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt of voor te stellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

In casu blijkt dat wat betreft de bijkomende analyse, zijnde de DNA-test de gemachtigde dit, blijkens de bestreden beslissing, zelf aangewezen acht. Toch verwierp hij reeds op 28 oktober 2024 de visumaanvraag en stelt dat dit bewijs, indien positief, kan worden voorgelegd in het kader van een nieuwe beslissing.

Verzoekster voert aan dat indien de gemachtigde een DNA-test wil uitvoeren, dit dient te gebeuren binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging en niet na een weigeringsbeslissing.

Hoewel de gemachtigde blijkens artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet bij het ontbreken van officiële of andere geldige bewijzen niet verplicht is om over te gaan tot een onderhoud of bijkomend onderzoek, blijkt uit de vermelding in de bestreden beslissing dat de gemachtigde zelf aanstuurt op het uitvoeren van de

DNA-test in het kader van een bij de FOD Buitenlandse zaken aangespannen procedure en dat de gemachtigde het bestaan van de aanverwantschap vermoedt. Overeenkomstig de cascaderегeling van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet heeft de gemachtigde aanvaard dat verzoekster de mogelijkheid moet kunnen krijgen om de aanverwantschap aan te tonen door middel van aanvullende analyses, in casu DNA-onderzoeken.

De gemachtigde lijkt de opstart van het DNA-onderzoek wat betreft verzoekster, evenwel afhankelijk te stellen van het voorafgaand voorleggen van een uittreksel uit het strafregister. De enige juridische grondslag die in de bestreden beslissing wordt vermeld, is evenwel “artikel 10,1, al.1, 4” van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat een DNA-onderzoek slechts kan worden uitgevoerd nadat er eerst een uittreksel uit het strafregister is voorgelegd. Er wordt niet betwist dat de gemachtigde de afgifte van een visum gezinshereniging kan weigeren indien de aanvrager wordt geacht de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, en dat de wetgever met het oog hierop heeft voorzien dat de meerderjarige aanvrager een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document moet overmaken, maar aangezien artikel 11, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet dienaangaande een kan-bepaling bevat, behoudt hij terzake een zekere beoordelingsbevoegdheid waarbij niet blijkt dat het ontbreken van een uittreksel uit het strafregister in alle gevallen moet leiden tot een weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat de verwijzing naar het uittreksel uit het strafregister geen doorslaggevend motief betreft voor het nemen van de bestreden beslissing, omdat de gemachtigde duidelijk motiveert dat: *“de documenten (...) dan ook niet (kunnen) weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband. Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd”*. Het determinerend motief is dan ook dat de voorgelegde huwelijksakte niet kan worden weerhouden als bewijs van de huwelijksband.

Verder kan de Raad verzoekster volgen waar zij stelt dat de aanzet om een DNA-test te laten afnemen, haaks staat op het feit dat de weigeringsbeslissing al is genomen. Er staat immers in artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat in het geval van de familieleden van een erkende vluchteling, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, de beslissing niet uitsluitend mag worden gebaseerd op het ontbreken van officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

Er blijkt in casu ook dat de gemachtigde nog ruim de tijd had om die DNA-testen te laten uitvoeren voor het nemen van de weigeringsbeslissing, nu de aanvraag volgens het administratief dossier werd ingediend op 1 maart 2024 en de documenten in de diplomatieke koffer werden ontvangen op 12 maart 2024. Volgens artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing werd evenwel al genomen op 28 oktober 2024. Bijkomend blijkt uit artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, kan verlengen. Tot slot weze bovendien aangestipt dat die termijn van negen maanden, verlengbaar met twee maal drie maanden, evenmin een vervaltermijn is nu het Hof van Justitie ook in zijn arrest van 20 november 2019 (C-706/18 inzake X t. Belgische Staat) heeft geoordeeld dat een wetsbepaling die oplegt dat indien geen beslissing is genomen binnen de voornoemde termijn, ambtshalve een verblijfstitel moet worden afgegeven aan de indiener van het verzoek, strijdig is met de Gezinsherenigingsrichtlijn.

In een dergelijke situatie is het dan ook onzorgvuldig om, zonder eerst over te gaan tot het door de gemachtigde voorgestelde onderzoek, reeds een weigeringsbeslissing te nemen, en de beslissing doorslaggevend te steunen op het ontbreken van een (volgens de gemachtigde authentiek) officieel document dat de aanverwantschapsband kan aantonen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 11, § 1, tweede lid en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet worden in de aangegeven mate aangenomen.

Er ligt in casu geen nota voor, zodat hiermee geen afbreuk wordt gedaan aan het voorgaande.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessoirium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 28 oktober 2024 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES